

ערב יום הזכרון 2003 – מילוקי ארה"ב
(על המסך ברקע, מופיעים 16 תצלומי חיילים צעירים)

אחי, חברי המתים.
ושוב חלפה לה שנה.
בפעם הראשונה מזה 30 שנה שלא אפקוד את קברותיכם,
שלא ארכין ראשי בפני יגון אמהותיכם שילדו אתכם.
שלא אלחץ את ידי אבותיכם, הידיים שקברו אתכם.
אני נמצא היום מרחק אלפי מיילים מכם אחי.
יושב הערב בקרב אנשים אשר אוזנם כרוייה להקשיב,
לנסות להבין את שאנו מתקשים לעכל.

ערב טוב, אנשי קהילת מילוקי
הרשו לי חברים יקרים, לשתף אתכם ביום הזכרון הפרטי שלי.
זהו סיפורה של מחלקה א' פלוגה ב' בסיירת הצנחנים.
לפני שלושים שנה, ביומה האחרון של מלחמת יום הכיפורים,
נפלה בידי זכות מפקפקת,
לפגוש את המוות, להישיר אליו מבט, ולנצח אותו.

לפני שלושים שנה הייתי סטודנט צעיר לקולנוע בלונדון
יום כיפור, אוקטובר 1973.
את דממת הצום ולחש התפילות מחרידה זעקת צופרים.
כוחות מצריים חוצים את התעלה.
שריון סורי פולש לרמת הגולן.

אני אורז תיק קטן, עולה על המטוס הראשון.
ובאשמורת בוקר 10.10.73 - נוחת בשדה התעופה לוד.
אני חוזר הביתה. יש לי היום יום הולדת.
אני בן עשרים וארבע.
במשאית שלוקחת אותנו לחזית, אני מקבל מתנות ראשונות.
מדי צבא, דרגות סגן, חגור קרב, קסדה, תת מקלע ו... דיסקית זיהוי.

אני מקבל פיקוד על מחלקה 1 פלוגה ב' בסיירת.
נערים צעירים עשויים ללא חת,
שהתנדבו לאחת מיחידות העילית בצבא.
חדורים ונחושים, אנחנו שועטים על נגמשים
לחזית הדרומית להדוף את כוחות הצבא המצרי.
אחרי ימי לחימה ארוכים במדבר סיני,
אנחנו חוצים את תעלת סואץ, נוחתים בארץ מצרים,
לוחמים בעורף האויב, בארץ זרה,
מטהרים תעלות, בונקרים ועמדות בדרכנו דרומה.

במהלך הלחימה אנחנו מאבדים 2 נגמשים.
בלית ברירה, 19 לוחמים מצטופפים על הנגמ"ש שלי.
24 באוקטובר ואנחנו בפאתי העיר סואץ.
לפתע, מקבלים פקודה להיכנס לסואץ,
לחלץ 2 גדודי צנחנים שנלכדו בעיר.

אנחנו מנהלים קרב אש מול כוח שריון מצרי נואש.
מיכה המקלען מטפס על הנגמ"ש. מתעקש להצטרף אל חבריו.
אני שולח אותו לכוח שמאחורינו, צפוף אצלנו ומסוכן.
תחת אש, אנחנו מנהלים ויכוח קשה.

לבסוף הוא קופץ מהנגמש, נעלב ופגוע.
לפתע, אנחנו חוטפים פגיעה ישירה.
הנגמ"ש מתרומם באויר. 16 חיילים, חברים, אחים נהרגים.

נותרנו שלושה.

מיכה וקדוש הנהג עדים להרס, לזוועה, לאובדן לבגידה.
מרוסקים הם אוספים את השברים,
לא סולחים לעצמם שנותרו בחיים.
אני עף רחוק ונפצע קשה בעמוד השדרה.
מפונה במסוק לבי"ח שדה ומשם למרכז שיקום,
משם יצאתי על כסא גלגלים.

מי שקיבל את חייו במתנה, לומד להעריך אותם.
החיים, אינם דבר מובן מאליו.
אסור לנו לתת להם לחלוף, סתם ככה.
אני מחליט לא לוותר ולהגשים את חלום ילדותי, להיות יוצר קולנוע.
משתדל לחיות חיים מלאים, למצות אותם עד תום, למרות המגבלה.
אני משלים את לימודי הקולנוע,
מקים חב' הפקה ויוצר סרטים, כותב, מביים ומפיק.
נישא לדינה ולנו שלושה ילדים.
30 שנה חלפו להם מאז – כבשתי את כל הפסגות האפשריות.
אני מסתכל במראה ומזהה קמטים חדשים ולא של צחוק.
הבלורית גם היא עייפה,
וכבר הפסקתי להתאמץ להסתיר שיער שיבה.
עייפות של 53 שנים.

אבישי, יוסי, יואב, ניסים, רז, דויד, אליהו, יורם, אורן,
שמואל, משה, אורי, אריה, יהודה, אילן, דני ורפי

אחי, החורף אצלנו היה השנה קר וגשום מתמיד.
גלשנו בחרמון המושלג,
רוינו נחת ממראה המים הזורמים בנחלי הגליל,
הכינרת שלנו סוף סוף התמלאה במים.
ושוב שלל חרציות צהובות ופרגים פורחים בין קברותיכם.

אתם נחים לכם בשקט, נצרתם גילכם ביום מותכם.
לא השתניתם, כמו התמונות התלויות על הקיר ליד המראה.
קומתכם זקופה ועורכם מתוח. נותרתם צעירים לנצח.
ממשיכים לחייך כאילו אין אינתיפדה בארץ,
כאילו ברחובותנו לא מתפוצצים מתאבדים,
כאילו אין מלחמה במפרץ,
כאילו המוני פועלים אינם יוצאים לרחובות
למחות על גזרות כלכליות חדשות.

נשארנו שלושה.

זוכרים את מיכה המקלען וקדוש הנהג?
מיכה נהיה מנהל בית ספר תיכון.
הקים משפחה ונולדו לו ילדים.
יום אחד הוא ויתר על הכל, נעלם במדבר.
קדוש הקים עסק בנייה, שיפץ ובנה בתים.
בסוף הכל התמוטט לו בין הידיים.
מה שנשאר לו היום זה כדורי שינה.

מיכה וקדוש מסוגרים בתוך עצמם כמו קונכיות.
גם אצלם, מחוגי הזמן עמדו מלכת, בכניסה לעיר סואץ
החיים הזורמים סביבם איבדו כל ערך.
בלילות ההזויים, אתם מתייצבים אצלם כל לילה מחדש,
והם אינם נרדמים - מאשימים את עצמם שנותרו בחיים.
קוראים לזה "הלם קרב".

נשארנו שלושה.

30 שנה אני שותק את הסיפור שלנו.
נותרתי האחרון לזעוק את מחאתנו.
עשיתי סרטים על אנשים שמאבדים את שפיותם בשדה הקרב.
כאלה שלא נכנסים לסטטיסטיקות של אחרי מלחמה.
ייסדתי את עמותת אתגרים.
בכדי לפתוח צוהר חדש ותקווה לאנשים עם מגבלות פיסיקות ונפשיות,
כדי לאפשר להם לחזור ולהשתלב בחברה.
ליויתי את מיכה לאורך 3 שנים בבית חולים פסיכיאטרי
הבאתי אותו לאתגרים שיהיה לידי, קרוב אלי.
בביחד שלנו יש עוצמה מנחמת.
מיכה מקדיש את עצמו למען ילדי אתגרים.
פרוייקט חינוכי שיקומי שאין לו אח וריע בעולם.
זוהי שליחותנו, זוהי זכות קיומנו.
לא למען עצמנו, למענכם אחי, למען האדם.
ואתם שליחותכם היתה למות למען חיינו.
ואנו מצווים לזכור ולהזכיר.
כי אנחנו לא יכולים לשכוח.
אנחנו לא רוצים לשכוח. כי אסור לנו לשכוח.

ככל שאנו מתרחקים מכם, אנו כואבים יותר את ההחמצה.
ואנחנו בוכים כי ככל שחולפות השנים, אתם חסרים לנו יותר.
אנחנו בוכים כי לא תנשאו לעולם,
כי לא יהיו לכם ילדים משלכם
ורק ילדים שנולדו ליקיריכם ונקראים על שמכם,
מתחילים את חייהם מהנקודה בה נפסקו שלכם.

אצלי, בני הגדול - איתי כבר השתחרר מהצבא,
כשנולד הבטחתי לו שלא יהיו יותר מלחמות,
שנעשה הכל ששקט ישורר בארץ.
אבל כשלתי בדיבורי, לא עמדתי בהבטחתי,
ובני שוב יצא אל הגבולות ונשק בידו,
לשמור על פיסת האדמה היחידה על פני העולם,
בה יש לנו דגל משלנו.
ובעוד חודש ימים מתגייס יניב בני השני.
ולמדתי לא להבטיח דבר, אבל גם, לא לאבד תקווה
ולהמשיך לקוות ולחלום על שלום.

כבר 30 שנה אנחנו מתפללים אליך אלוהים,
אלוהי המלחמה והשלום. ואתה מחריש!
אחי, בקשה קטנה לי אליכם. קרובים אתם אליו שם למעלה.
דברו, תצעקו, תתבעו את שמגיע לכם,
שיקיים את צוואתכם,
שהנכדים שלנו ידעו שקט ושלוה.
כי במותכם ציוואתם לנו את החיים.

עושה שלום במרומיו,
הוא יעשה שלום עלינו
ועל כל ישראל
ואימרו אמן.

יואל שרון – מילואקי,
6 במאי 2003